

helder. Beschermen tegen de gedachte aan de kwaadwillende, tegen de angst de toekomst nooit meer te kunnen invullen zoals ik dat zelf wil.

Ik rangschikte hen met een ernst en zorgvuldigheid die niet bij een achtjarige hoorden. De grootste aan de rand van het bed, hun armen wijd als wachters op een vestingmuur. Zorgvuldig, op sterkte en op grootte, alsof ik instinctief wist dat gevaar zich laat afschrikken door hiërarchie. De kleinste dicht tegen mijn borst, waar de nacht het dunst werd en gedachten het luidst fluisteren. Ik geloofde in hiërarchie, zoals anderen in gebed geloven. Alsof gevaar zich zou laten imponeren door orde. Ik ben jong, maar ik heb al geleerd dat je je verdediging niet aan het toeval kunt overlaten. Een verdediging die ik nodig had, maar nooit gekregen, nooit gevoeld, maar ook nooit om had gevraagd. Een verdediging die gezien had moeten worden door anderen, maar alleen door het pluche werd opgevangen en beantwoord.

Ze beschermen mij tegen gedachten, tegen het kwaadwillige van buitenaf, dat vaak geen gezicht heeft, maar wel gewicht. In mijn geval heeft het kwaad een gezicht. Het is het soort kwaad dat door muren sijpelt, dat zich nestelt in stilte, dat wacht tot het licht uit is. Het kwaad dat zich overdag zichtbaar heeft gemaakt, heeft zich eigen gemaakt over mijn angst. Het kwaad dat in de nacht slechts door een muur van pluche-apen verwijderd is van mij, maar in mijn gedachte kan geen enkel dier of iets mij beschermen tegen wat er overdag speelt. Volwassenen noemen het verbeelding, maar ze vergissen zich: verbeelding is slechts de taal waarin angst spreekt.

Elke aap droeg een spoor van mij. Een afgesleten oor door het eindeloze luisteren, een losgeraakte poot van het krampachtig vasthouden, een geharde vacht door de tranen en het snot dat opdroogde voordat iemand ze zag en die de donkere nacht nog langer

maakt, omdat slaap het altijd verliest van gedachte. Ik sprak tegen hen in fluistering die geen antwoord verlangt. Zij legden niets uit, minimaliseerden niet. Zij boden geen oplossingen aan die te groot waren voor een kinderhart. Hun lichamen onthouden wat ik niet kan zeggen, niet hardop durf te zeggen. Samen vormen ze een grens, een zachte vesting van pluche en hoop.

En toch weet ik, diep vanbinnen, dat hun bescherming geen echte is. Het is een ogenschijnlijke schijnveiligheid, een dun vlies over een wereld die te groot is voor een kind. Maar schijnveiligheid is soms alles wat je hebt en is een illusie genoeg om de slaap binnen te laten.

In het donker onderhandel ik met de nacht. Niet met woorden, maar met gehoorzaamheid. Ik leer mijn lichaam verdwijnen, leer mijn gedachten verdwijnen achter een dikke muur. Een methode die ik in de daaropvolgende jaren tot in de perfectie heb aangeleerd en gebruikt op momenten van pijn en angst. Op momenten dat het voor mij gevaarlijk werd, waar mijn verleden me leek in te halen en waar ik mezelf de belofte had gemaakt deze nooit te delen. Ik vouw mijn adem op tot iets dat nauwelijks bestaat, tel geen seconden maar stiltes, alsof geluid een uitnodiging is. Elke beweging is een risico, elke gedachte een kier.

Ik sluit verdragen die niemand mij heeft geleerd. Als ik stil genoeg ben, als ik klein genoeg ben, als ik geloof met een geloof dat pijn doet, dan zal de nacht mij overslaan. Dan zal zij verdergaan, langs mij heen, op zoek naar iemand die minder zorgvuldig is. Ik bied haar mijn onbeweeglijkheid aan, mijn zwijgen, mijn kinderlijk vertrouwen als losgeld.

De gedachten kloppen van binnenuit. Ze willen naar buiten, willen gezien worden, willen vorm aannemen. Ik druk ze terug, dieper, tot ze hun namen vergeten. Gedachten zijn verraders: ze ver-

raden mij aan het kwaad, aan alles wat luistert. Dus houd ik ze vast, klem ze tussen mijn ribben, leer ze om stil te zijn. Mijn gedachten zullen nooit gedeeld worden met een levend iemand, iemand die zijn eigen gedachte zal laten meewegen, zijn eigen werkelijkheid over die van mij zal leggen en zijn hulp zal aanbieden daar waar de hulp die ik toen nodig had er niet was. Slechts van pluche nietszeggende en aanhorende apen.

De kwaadwillige wacht. Ik weet dat hij wacht. Niet ongeduldig, maar zeker. Hij heeft geen haast; de nacht werkt voor hem. Hij staat aan de andere kant van de deur, maar ook aan de andere kant van mij, op die plek waar angst zich verstopt en toch zichtbaar blijft. Hij hoeft niet binnen te komen; het is genoeg dat ik weet dat hij er is.

En als ik lang genoeg niets ben, geen kind, geen stem, geen verlangen, dan ontstaat er een dunne ruimte. Geen veiligheid, maar uitstel. Een fragiel evenwicht waarin ik mag blijven bestaan, zolang ik mezelf niet te luid leef.

Daar, in dat niemandsland tussen adem en gedachte, leer ik iets wat niemand een kind zou moeten leren: dat overleven soms betekent dat je jezelf tijdelijk opschort. Het zou nog jaren duren voordat ik zou begrijpen hoe ingenieus en moedig ik was. Hoe ik een systeem bouwde met knuffelapen en ademhaling en orde schiep daar waar chaos huisde.

De apen zijn er allang niet meer. Het bed is groter geworden, de nacht stiller, de dreiging abstracter. Maar soms, wanneer de wereld weer te dichtbij komt, voel ik hun gewicht nog. Niet op mijn huid, maar op mijn herinnering.

En ik weet het zeker. Mijn kleine ik zal altijd blijven leven in mij, altijd rangschikkend en zoekende naar iets zachts tussen mijzelf en het kwaad.